

Sygn. akt VI GC 415/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Anna Harmata

Protokolant: sekr.sądowy Małgorzata Florek

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2020 r. w R.

na rozprawie

sprawy z powództwa: J. K.

przeciwko: R. M.. (...) Spółka Komandytowa w R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VI GC 415/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 1 czerwca 2020 roku

Powód J. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) w Z. wniósł o zapłatę od pozwanego R. M.. (...) Spółka komandytowa kwoty 204.367, 86 zł wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 6 lipca 2018 r., zawartej z podpisami notarialnie poświadczonymi nabył od pozwanej spółki wierzytelność w stosunku do G. B., W. T. oraz (...) sp. z o.o. objętą nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w R. I Wydział Cywilny z dnia 3 stycznia 2012 r., sygn. akt I Nc 96/11, opatrzonym klauzulą wykonalności (postanowienie z dnia 4 października 2013 r. sygn. akt I Acz 673/13). Na podstawie ww. nakazu dłużnicy zostali zobowiązani do zapłaty kwoty 87.500 zł wraz z odsetkami w wysokości 0,1% dziennie liczonymi od dnia 7 września 2010r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. Powód tytułem ceny nabycia w dniu 6 lipca 2018 r. uiścił kwotę 10.000 zł. Wartość wierzytelności na dzień zawarcia umowy wynosiła 303.609, 64 zł, zaś w pozwie powód dochodzi kwoty 204.367, 86 zł z uwagi na wyliczenie odsetek maksymalnych w związku ze zmianą ustawy o terminach zapłaty

w transakcjach handlowych z dnia 9 października 2015 r. Pozwany zapewnił, że wierzytelność objęta przelewem jest wymagalna i nieprzedawniona oraz że nie jest obciążona prawami osób trzecich i nie była przedmiotem przelewu na rzecz osób trzecich. Nadto w § 3 umowy pozwany zaręczył istnienie wierzytelności. W związku z zawarciem umowy powód wystąpił do Sądu Okręgowego z wnioskiem o nadanie tytułowi wykonawczemu (nabytemu) klauzuli wykonalności z przejściem uprawnień. Sąd Okręgowy oddalił wniosek powoda z uwagi na wątpliwości co do otrzymania ceny nabycia przez pozwanego oraz okoliczność zawartej w dniu 31 grudnia 2013 r. umowy zwolnienia z długu G. B. – jednego z dłużników. Informację tą w dniu 19 lipca 2018 r. potwierdził komplementariusz pozwanej M. M.. Ponadto w dniu 19 lipca 2018 r. powód otrzymał od G. B. pismo, w którym ten poinformował go o zwolnieniu z

długu, w tym również o zwolnieniu pozostałych dłużników – W. T. oraz (...) sp. z o.o. Pomimo wezwań pozwany nie wydał powodowi tytułu wykonawczego.

Stąd skoro pozwany zbył na rzecz powoda nieistniejącą wierzytelność, o której istnieniu zaręczał w umowie przelewu, co doprowadziło do powstania w majątku powoda szkody z winy pozwanego powód w pozwie dochodził zapłaty kwoty 204.367, 86 zł tytułem szkody majątkowej na podstawie art. 471 kc, na którą złożyły się: 87.500,00 zł tytułem należności głównej, 115.624, 66 zł tytułem skapitalizowanych odsetek maksymalnych naliczonych od kwoty 87.500, 00 zł od dnia 7.09.2010 r. do dnia 6.07.2018, 1.094,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego orzeczonych nakazem zapłaty oraz 149, 20 zł tytułem poniesionych kosztów podatku od czynności cywilnoprawnych PCC oraz taksy notarialnej za poświadczone podpisy zbywcy i nabywcy.

W odpowiedzi na pozew (k. 68) pozwany w całości zakwestionował roszczenie powoda w zakresie podstawy jego dochodzenia, jak i wysokości jego wyliczenia i wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podał, iż powód J. K. był pierwotnym wierzycielem należności objętej nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym w dniu 3 stycznia 2012 r. przez Sąd Okręgowy w R. I Wydział Cywilny sygn. akt I Nc 96/11 i na mocy umowy z dnia 13 kwietnia 2012 r. zbył ją na rzecz (...). (...) Spółka Komandytowa z siedzibą w R., by z powrotem odkupić ją w dniu 6 lipca 2018 r. Tym samym dobrze znał sytuację finansową dłużników jak również wszczął przeciwko nim postępowanie egzekucyjne. Przedmiotem ww. umowy przelewu były wierzytelności: G. B. , W. T., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. z tytułu zawarcia umowy wekslowej z dnia 7 lipca 2010 r. w oparciu o którą toczyło się postępowanie sądowe przed Sądem Okręgowym w R., Wydział I Cywilny sygn. akt I Nc 96/11 oraz W. T., A. T., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. z tytułu zawarcia umowy wekslowej z dnia 9 marca 2010 r. W oparciu o zobowiązanie z tej umowy została zawarta z dłużnikami ugoda przedsądowa przed Sądem Rejonowym w Ł. Kolejno wyrokiem z dnia 11 maja 2015 r., sygn. akt I C 396/14 Sąd Okręgowy w R. I Wydział Cywilny pozbawił wykonalności w części tj. w stosunku do A. T. tytuł wykonawczy – ugodę z dnia 20 lipca 2010 r.

J. K. w ramach swojej działalności zajmuje się skupem, obrotem i windykacją wierzytelności i ponosi z tego tytułu ryzyko jako przedsiębiorca. Nabycie wierzytelności po upływie znacznego okresu czasu od powstania tytułu wykonawczego powoduje, iż szanse odzyskania należności pieniężnej wynikającej z takiej wierzytelności są niewielkie, stąd też i cena za taką wierzytelność jest niska. Powód w pozwie nie wykazał, aby wierzytelność objęta nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym w dniu 3 stycznia 2012 r. przez Sąd Okręgowy w R. I Wydział Cywilny sygn. akt I Nc 96/11 , któremu nadano klauzule wykonalności w dniu 04.10.2013r. I ACz 673/13 wraz z kosztami została w jakimkolwiek zakresie pozbawiona wykonalności, a kwota w niej zasądzona w jakimkolwiek sposób ograniczona. Jednocześnie pozwany podniósł, że zbywając wierzytelność nie zobowiązał się do prowadzenia egzekucji przeciwko dłużnikom i przekazania wyegzekwowanych kwot na rzecz powoda. Strona powodowa poprzez zaniechanie działań nie może skutkami zaniechań obciążać strony pozwanej, nabyła wierzytelność i uważa iż „powinna się zapłacić sama” bez podejmowania działań egzekucyjnych. Nadto powód w pozwie udowadnia powstanie szkody ewentualnej, a nie straty rzeczywistej. Powołując się na przepisy art. 415 k.c. i następnych czy art. 471 k.c. w związku z art. 361 § 2 k.c. pozwany wskazał, iż od szkody w postaci *lucrum cessans* należy odróżnić pojęcie szkody ewentualnej, przez którą rozumie się "utrata szansy uzyskania pewnej korzyści majątkowej". Różnica wyraża się w tym, że w wypadku *lucrum cessans* hipoteza utraty korzyści graniczy z pewnością, a w wypadku szkody ewentualnej prawdopodobieństwo utraty korzyści jest zdecydowanie mniejsze. Przyjmuje się, że szkoda ewentualna nie podlega naprawieniu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lipca 2018r. powód J. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) w Z. zawarł z pozwanym R. M.. (...) spółka komandytowa z podpisami notarialnie poświadczonymi - Rep. A nr (...) umowę przelewu wierzytelności, na mocy której nabył od pozwanego wierzytelności jakie przysługiwały mu w stosunku do dłużników: G. B., W. T. oraz (...) sp. z o. o. z nakazu zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w R. I Wydział Cywilny w dniu 3 stycznia 2012 r., sygn. akt I Nc 96/11. W/w tytułem wykonawczym dłużnicy zostali

zobowiązani do zapłaty kwoty 87 500,00 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 0,1% dziennie liczonymi od dnia 7 września 2010 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1 094,00 zł. tytułem kosztów procesu. W § 1 ww. umowy pozwany oświadczył, że wierzytelności objęte przelewem są wymagalne i nieprzedawnione, nie są obciążone prawami osób trzecich oraz nie były przedmiotem przelewu na rzecz osób trzecich. Pozwany oświadczył również, iż ręczy za istnienie wierzytelności dłużnika do kwot określonych jak w § 2 pkt 1 (§ 3 umowy).

Powód z tytułu przelewu wierzytelności w dniu 6 lipca 2018 r. zapłacił na rzecz pozwanego kwotę 10.000 zł.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 6 lipca 2018 r. wraz notarialnym poświadczeniem podpisów Rep. A nr(...) k. 29-30, nakaz zapłaty z dnia 3 stycznia 2012 r., I Nc 96/11 – zalegający w aktach sprawy I C 395/12 k. 16, pokwitowanie odbioru kwoty 10.000 zł k. 31 wraz notarialnym poświadczeniem podpisów Rep. A nr (...) k. 32,

Pierwotnym wierzycielem należności wynikających z nakazu zapłaty z dnia 3 stycznia 2012 r., sygn. akt I Nc 96/11 był powód J. K., który na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 13 kwietnia 2012 r. zbył na rzecz (...). (...) Spółka Komandytowa z siedzibą w R. wierzytelności przysługujące mu w stosunku do: G. B., W. T. oraz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł., reprezentowana przez Prezesa Zarządu - W. T., z tytułu zawarcia umowy wekslowej z dnia 7 lipca 2010 r. w oparciu o którą toczyło się postępowanie sądowe przed Sądem Okręgowym w R., Wydział I Cywilny sygn. akt I Nc 96/11 oraz wierzytelności dłużników W. T., A. T. oraz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł., reprezentowana przez Prezesa Zarządu - W. T., z tytułu zawarcia umowy wekslowej w dniu 9 marca 2010 r.

Postanowieniem z dnia 4.10.2013 r., sygn. I ACz 673/13 Sąd Apelacyjny w R. nadał klauzulę wykonalności w/w nakazowi zapłaty z dnia 3 stycznia 2012r. wraz z kosztami na rzecz (nabywcy) (...). (...) spółka komandytowa w R., następcy prawnego J. K..

Dowód: umowa o przelew wierzytelności z dnia 13 kwietnia 2012 r. k. 71, postanowienie Sądu Apelacyjnego w R. z dnia 4 października 2013 r. sygn. akt I ACz 673/13 k. 72

W związku z umową przelewu wierzytelności z dnia 6 lipca 2018 r. powód wezwał pozwanych do wydania mu tytułu wykonawczego celem przedłożenia w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności z przejściem uprawnień.

Dowód: pismo z dnia 21 maja 2019 r. k. 24

Pismem z dnia 18 lipca 2018 r. pozwany poinformował powoda, że zaszła pomyłka w zakresie dłużnika G. B., bowiem został on zwolniony z długu w zakresie wskazanym w tytule wykonawczym. Odnośnie pozostałych dłużników roszczenie jest wymagalne. Dodatkowo sam dłużnik G. B. również poinformował powoda, iż umową z dnia 31 grudnia 2013 r. pozwany zwolnił go z długu w całości.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 18 lipca 2018 r. k. 22-23, pismo G. B. z dnia 18 lipca 2018 r. k. 20

Postanowieniem z dnia 5 września 2018 r., sygn. akt I Co 122/ 18 Sąd Okręgowy w R. oddalił wniosek powoda o nadanie klauzuli wykonalności z przejściem uprawnień na J. K., w uzasadnieniu podając, że na skutek wniesionego przez pozwanego pisma z dnia 18 lipca 2018r. , w którym pozwany zaprzeczył otrzymaniu zapłaty z tytułu zawartej umowy przelewu wierzytelności w wysokości 10.000,00 zł, Sąd powziął wątpliwości co do tej kwestii. Ponadto z przedłożonej przez cedenta w piśmie z dnia 18 lipca 2018r. umowy o zwolnienie z długu, zawartej w dniu 31.12.2013r. nasuwa się wniosek , iż G. B. nie jest już wobec niego zobowiązany.

Dowód: postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 5 września 2018 r., sygn. akt I Co 122/18 k. 25,

Pismem z dnia 13 listopada 2019r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 303 609, 64 zł tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy przelewu wierzytelności z dnia 6 lipca 2018 r., na które składała się należność z

nakazu zapłaty wraz z odsetkami oraz kosztami procesu, podatku od czynności cywilno – prawnych, taksy notarialnej za poświadczenie podpisów zbywcy i nabywcy.

Dowód: wezwanie z dnia 13 listopada 2019 r. wraz z potwierdzeniem odbioru k. 14-16.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie w/w dokumentów - niezaprzeczoną przez strony i niekwestionowaną przez nie co do autentyczności. Dowody, które zostały pominięte Sąd ocenił jako zbędne dla rozstrzygnięcia. Istotę sporu stanowił w sprawie nie sam stan faktyczny, ale roszczenie wywodzone z niniejszego przez powoda, a zaprzeczone w swej zasadności przez pozwanego; co pozostawało już w sferze rozważań prawnych, o czym mowa poniżej.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie powód dochodził odszkodowania w wysokości 204.367, 86 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, powołując się na nienależyte wykonanie zobowiązania (art. 471 kc) przejawiające się w zbyciu nieistniejącej wierzytelności w stosunku G. B., a wynikającej z nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w R., I Wydział Cywilny z dnia 3 stycznia 2012r. (sygn. akt I Nc 96/11).

Zarzutem nienależytego wykonania powód objął umowę przelewu wierzytelności z dnia 6 lipca 2018r.

Stosownie do treści art. 516 kc zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Za wypłacalność dłużnika w chwili przelewu ponosi odpowiedzialność tylko o tyle, o ile tę odpowiedzialność na siebie przyjął.

W realiach niniejszej sprawy zbywca (pozwany) nie przyjął na siebie odpowiedzialności za wypłacalność dłużnika.

Odpowiedzialność cedenta wynikająca z art. 516 kc ma związek z treścią stosunku obligacyjnego, łączącego cedenta i cesjonariusza, który jest podstawą skutecznego przelewu, w myśl art. 510 § 1 i 2 kc. Z treści stosunku wewnętrznego między zbywcą, a nabywcą wierzytelności wypływają zasady powstania i zakresu odpowiedzialności zbywcy wierzytelności wobec jej nabywcy, w wypadku gdy cedowana wierzytelność nie zostanie skutecznie przeniesiona lub będzie dotknięta wadami albo ograniczeniami, o których cedent nie zawiadomił cesjonariusza.

Jak zauważa J. M. art. 516 nie kreuje żadnego nowego stosunku odpowiedzialności gwarancyjnej cedenta wobec cesjonariusza, egzemplifikując jedynie zasadę nemo plus iuris in alium ipso transferre potest, quam ipso habet w stosunku do przelewu wierzytelności. Natomiast aby ustalić zasady i zakres odpowiedzialności cedenta niezbędnym jest odwołanie się do treści stosunku prawnego będącego podstawą przelewu. (Komentarz Agnieszka Rzetecka Gil Komentarz do art. 516 kodeksu cywilnego program prawniczy Lex Online) .

W realiach niniejszej sprawy stosunek wewnętrzny stanowiła umowa przeniesienia wierzytelności za zapłatą ceny - sprzedaż.

Tym samym ten stosunek stanowił podstawę dla oceny czy w sprawie można stwierdzić niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, a w dalszej kolejności szkodę i związek przyczynowy.

Przedmiotową umową przelewu wierzytelności z dnia 6 lipca 2018r. strony objęły wierzytelność wynikającą z nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w R., I Wydział Cywilny z dnia 3 stycznia 2012r. (sygn. akt I Nc 96/11) w stosunku do 3 dłużników: - G. B., - W. T., - M. sp z o.o..

Brak w sprawie jednoznacznych dowodów, iż w dacie przelewu wierzytelności, a to w dniu 6 lipca 2018r. wierzytelność objęta tą umową nie istniała.

Zdecydowanie brak takich dowodów, a i twierdzeń powoda co do wierzytelności w stosunku do W. T. oraz M. sp z o.o. Z pisma z dnia 18 lipca 2018r. wynika, iż pozwany stwierdza, iż w przypadku pozostałych dłużników tj. W. T. oraz M. sp z o.o. z siedziba w Ł. dług jest wymagalny. (k. 22).

W toku postępowania nie przedłożono dokumentu, ani nie zawnioskowano innego dowodu na okoliczność samej czynności zwolnienia z długu G. B.. Brak podstaw do stwierdzenia kiedy i w jaki sposób został zwolniony z długu, a przez to oceny skuteczności niniejszego, a w konsekwencji jednoznacznego ustalenia stanu faktycznego w tym zakresie w dacie umowy przelewu wierzytelności, a to w dniu 6 lipca 2018r.

Jeżeli jednak przyjąć okoliczność tą za niezaprzeczoną przez stronę pozwaną, a przez to przyznaną, również w przyznaniu pisma z dnia 18 lipca 2018r. to niniejsze implikuje wniosek, iż przedmiotowa umowa w zakresie przeniesienia wierzytelności w stosunku do jednego z wymienionych w niej trzech dłużników solidarnych nie przenosiła długu G. B., nie stanowiąc w tym zakresie skutecznego stosunku obligacyjnego – zobowiązania pomiędzy powodem, a pozwanym.

Z zasady *nemo plus iuris in alium ipso transferre potest, quam ipso habet* wynika bowiem, że do cesji wierzytelności nie dochodzi, kiedy wierzytelność nie istnieje albo przysługuje innemu podmiotowi niż zbywca (cedent), albowiem cedent nie może skutecznie przenieść na cesjonariusza wierzytelności, która mu nie przysługuje. Istotnie art. 516 kc stanowi egzemplifikację tejże zasady.

Skoro do cesji wierzytelności w omawianym zakresie (w stosunku do G. B.) nie doszło, brak w tym zakresie skutecznego zobowiązania umownego, a tym samym brak podstaw dla przyjęcia odpowiedzialności z tytułu niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 kc). O tej bowiem kwalifikacji można mówić wówczas gdy zobowiązania powstało.

Umowa przelewu obejmująca swym zakresem wierzytelność przysługującą w stosunku do G. B. zawarta przez strony stanowiła w istocie umową o świadczenie niemożliwe, skoro dług w tej dacie nie istniał. To z kolei prowadzi do konkluzji, w oparciu przepis art. 387 § 1 k.c., że umowa przelewu w omawianym zakresie jest nieważna, co wyklucza wywodzenie z niej odpowiedzialności kontraktowej z art. 471 kc.

Jeżeli natomiast rozpatrywać odpowiedzialność zbywcy w świetle art. 387 kc, to norma ta nie uprawnia do żądania odszkodowania stanowiącego wprost wartość wierzytelności z nakazu zapłaty jako przedmiotu cesji. Podkreślić należy, że zakres obowiązku odszkodowawczego wynikający z art. 387 k.c. ograniczony jest do granic tak zwanego ujemnego interesu umownego. Oznacza to, że odpowiedzialność odszkodowawcza ogranicza się do obowiązku naprawienia szkody, którą druga strona poniosła przez to, że zawarła umowę, nie wiedząc o niemożliwości świadczenia. Obowiązek odszkodowawczy nie obejmuje natomiast korzyści, jakie niedoszły kontrahent utracił wobec niedojścia tej umowy do skutku i ograniczony jest wyłącznie do naprawienia uszczerbku wynikającego z faktu przystąpienia przez poszkodowanego do procesu kontraktowania. Powszechnie przyjmuje się, że obowiązkiem odszkodowawczym w ramach ujemnego interesu umownego objęte są wydatki poniesione przez stronę w związku z zawarciem umowy o świadczenie niemożliwe (koszty prowadzonych negocjacji, zawarcia nieważnej umowy, nakłady poniesione dla spełnienia lub odebrania świadczenia). Naprawienie szkody nie obejmuje zaś korzyści, które strona uzyskałaby, gdyby umowa była ważna i została wykonana.

Strona powodowa nie wykazała więc istnienia szkody majątkowej, która podlegałaby naprawieniu w ramach istniejącego w tej sprawie reżimu odpowiedzialności pozwanego. Obowiązek odszkodowawczy nie obejmuje bowiem korzyści w postaci wartości nabytej wierzytelności.

Brak podstaw normatywnych w realiach niniejszej sprawy by przyjąć uprawnienie powoda do żądania de facto zapłaty długu przez pozwanego wynikającego z nakazu zapłaty – będącego przedmiotem umowy przelewu wierzytelności zamiast dłużnika. Przeciż nawet gdyby w dacie umowy przelewu wierzytelności wierzytelność w stosunku do G. B. istniała, to zbywca tej wierzytelności nie byłby odpowiedzialny za jego zapłatę czy wyegzekwowanie. W sprawie

nie wykazano zresztą , że gdyby wierzytelność w stosunku do G. B. w dacie 6 lipca 2018r. istniała, to została by ona uzyskana przez nabywcę wierzytelności.

Pozwem objęto również kwotę 149, 20 zł tytułem poniesionych przez powoda kosztów podatku od czynności cywilnoprawnych PCC oraz taksy notarialnej za poświadczenie podpisów zbywcy i nabywcy, do akt sprawy nie przedłożono jednak dowodu na poniesienie tej kwoty. Z poświadczenia notariusza na karcie 30 wynika, że pobrał on 49, 20 zł , co stanowi kwotę różniczną z dochodzoną pozwem. Kwota ta stanowiła zresztą taksę i podatek od poświadczenia własnoręczności podpisu co do umowy przelewu co do 3 dłużników, a nie tylko G. B. , w sprawie nie wykazano , że poświadczenie własnoręczności podpisów przy dwu dłużnikach (W. T. i M. sp z o.o.) stanowiłoby kwotę odmienną.

Co istotne, wierzytelność objęta omawianym przelewem wynikała z nakazu zapłaty z dnia 3 stycznia 2012 r., sygn. akt I Nc 96/11 i stanowiła zobowiązanie solidarne trzech dłużników: G. B., W. T. oraz (...) sp. z.o.o. W sprawie nie wykazano braku możliwości finansowych dla zaspokojenia długu przez dwu pozostałych dłużników, a przecież uzyskanie od któregokolwiek z nich świadczenia objętego umową przelewu zwalniało by pozostałych , inaczej mówiąc, zarzut wygaśnięcia zobowiązania w stosunku do G. B. pozbawiając znaczenia. Zwolnienie z długu jednego z dłużników solidarnych przez wierzyciela nie ma skutku względem współdłużników, o czym przesądza art. 373 § 1 kc. Oznacza to, że pozostali dłużnicy solidarni musieli liczyć się np. z obowiązkiem zapłaty pozostałej części należności głównej czy odsetek za opóźnienie. Taki stan rzeczy był gwarancją dla wierzyciela do zaspokojenia swojego roszczenia. Powyższe zaś wpływa na możliwość dochodzenia przez powoda kwoty z nakazu i przekłada się na ocenę powstania i istnienia po jego stronie rzeczywistej i realnej szkody. Powód nie wykazał, by ponawiał wnioski o nadanie klauzuli wykonalności wobec przejścia uprawnień w stosunku do dwu pozostałych dłużników, ew. by od postanowienia Sądu Okręgowego w R. (ICo 122/18) z dnia 5 września 2018r. złożył zażalenie.

Zważywszy na powyższe orzeczono jak w sentencji na mocy w/w norm prawnych .

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)